ODIHNA JUCĂTORILOR — O PROBLEMĂ TRECUTĂ CU VEDEREA

Sezonul competiţional s-a încheiat. Programul echipelor se desfăşoară, pe mai departe, în moduri diverse : unele au acordat vacanţă jucătorilor ; altele mai fac antrenamente de o intensitate redusă, altele — în sfîrşit — se pregătesc pentru turnee peste hotare. Între timp, F.R.F. a elaborat un voluminos program de indicaţii care dovedeşte, ca totdeauna, că în materie de teorie forul de specialitate se prezintă „strălucit". Cu practica e mai greu...

Situaţia aceasta aşa de diversă, ca realitate, în pofida instrucţiunilor de care aminteam, reprezintă — după părerea noastră — un rău pentru activitatea viitoare. Înainte de orice indicaţii, aşa de riguroase şi metodice, dar — vai — cît de desuete, era mai bine ca federaţia să aibă grijă de un singur şi esenţial obiectiv : **să oblige la o totală vacanţă echipele de prima şi secunda divizie, în aceste prime săptămîni de după un sezon competiţional destul de dificil, mai ales, pentru categoria de jucători selecţionabili şi în aşteptarea unuia care** — ca greutate a probelor la care va fi supusă echipa naţională — **se anunţă infinit mai pretenţios.**

Unele eforturi ale federaţiilor cu un fotbal de prim ordin, în direcţia respectării unei odihne totale pentru jucători, dovedeşte că subiectul este de mare importanţă spre a se asigura reluarea activităţii cu forţe proaspete şi, mai ales, cu poftă de antrenament şi de joc. **În Italia, spre exemplu, echipele se bucură de minimum 30 de zile de repaus total. Federaţia ungară, alarmată tocmai de greşelile solicitării pe durata întregului an a jucătorilor a stabilit, de anul trecut, o lună în care nici o echipă nu are permisiunea de a angaja jocuri sau a efectua antrenamente. Englezii au tot luna iulie pentru o vacanţă respectată cu sfinţenie.**

Oare se consideră că jucătorii noştri vor fi capabili să răspundă, măcar la nivelul unor pretenţii onorabile, în primăvară, la eforturile unor partide foarte importante din preliminariile C.M., menţinîndu-i în condiţiile unor pregătiri continui, fără să le dăm posibilitatea să recupereze şi, mai ales, să se reîmprospăteze, psihic, după luni şi luni în care n-au auzit, n-au vorbit şi n-au făcut altceva decît fotbal ? Partea gravă a lucrurilor constă în împrejurarea că tocmai jucătorii care au dus greul sezonului — selecţionabilii de la A — au şi cel mai scurt program de odihnă. Fotbaliştii din celelalte cluburi au avut efectiv 13 zile de repaus iar cei de la **Dinamo** 10 ! Atît. Cu asta se termină pentru ei posibilitatea de a se reface după un program, cum subliniam, de maxime pretenţii.

Ştim argumentele care se vor opune acestei observaţii :

— meciul cu **Anglia**, prevăzut la 15 ianuarie, obligă la începerea unor pregătiri timpurii ;

— modul de comportare în viaţa personală a multora dintre fotbaliştii fruntaşi, pretinde o atentă supraveghere a lor, o pregătire comună.

Dar, socotim noi, se poate proceda şi altfel, pentru ambele situaţii.

Pregătirea meciului cu **Anglia** poate fi realizată în două săptămîni. Dacă există curaj, simţ de răspundere şi se mizează şi pe o mare poftă de lucru şi pe forţele refăcute cu care selecţionabilii ar veni în lot la 2 ianuarie. Şi-apoi, mai este o problemă pe care trebuie s-o privim cu toată seriozitatea în faţă. La 15 ianuarie vom disputa un meci, e drept, de mare rezonanţă faţă de prestigiul adversarului şi renumele stadionului ; dar e un meci amical, în care trebuie să **URMĂRIM O COMPORTARE ONORABILĂ. DAR NE CONVINE SĂ SACRIFICĂM ŞANSELE DE A APĂRA CÎT DE CÎT O POSIBILĂ CALIFICARE ÎN TURNEUL FINAL AL CAMPIONATULUI MONDIAL ?** Nu reprezintă oare meciurile cu **Grecia** şi **Elveţia**, ambele în deplasare, examene infinit mai grele şi mai importante, partide în care — şi faţă de valoarea adversarilor — emitem în orice caz pretenţii ? Ce ne convine deci ? Să avem o echipă menţinută în antrenament, trecînd peste obligaţiile unei minime vacanţe, în partida cu **Anglia** şi să se ajungă tocmai în momentele-cheie ale sezonului cu jucătorii de bază ieşiţi din formă, dînd semne de oboseală ? Fiindcă în mod normal e greu de presupus că, după solicitări continue, jucătorii vor fi capabili să se menţină la un nivel acceptabil de randament, e problematic acest tur de forţă pentru atleţi în veritabilul sens al cuvîntului, dar pentru sportivi cu multe minusuri sub raportul dezvoltării fizice ? **Socotim că principalele obiective de primăvară rămîn partidele din preliminariile C.M. şi programul de lucru al F.R.F. trebuia să le trateze ca atare.**

Al doilea argument poate fi lichidat printr-o atitudine fermă şi severă a conducerii tehnice a echipei. De vreme ce tineretul îşi face loc tot mai mult în naţională, de vreme ce s-a ajuns să se renunţe la titulari cu nume sonore, de vreme ce constatăm că selecţioneri de peste hotare nu fac concesii indisciplinei şi lipsei de conduită în viaţa particulară, de ce să nu procedeze şi selecţionerii şi federaţia la fel ? Accidentările au obligat la soluţii care n-au dus nicidecum la catastrofe, au obligat la ceea ce apare rar în operaţiile alcătuirii naţionalei : curajul. Oare nu se poate renunţa, temporar sau definitiv, la jucători care nu înţeleg să se supună unor reguli de viaţă în folosul lor şi al echipei reprezentative sau de club ? Credem că da şi cu dublu avantaj : ca exemplu pentru ceilalţi şi ca sigure căi de îndreptare pentru cei în cauză.

Sînt, cele de mai sus, doar cîteva consideraţii asupra modului cum NU este apărată în fotbalul nostru vacanţa echipelor, tot aşa de preţioasă ca şi seriozitatea şi intensitatea muncii de pregătire. Dar se trece extrem de uşor peste acest subiect cu nefaste efecte în comportarea echipelor în sezon.

Eftimie IONESCU

PURGATORIUL ARGEŞEAN

Piteşti, jumătatea lunii iunie, 1968...

Undeva, într-o sală de festivităţi, echipa antrenată de Bălănescu şi Mladin, jubilează. Clubul F. C. Argeş îşi sărbătoreşte primul şi marele său succes din scurta sa istorie — locul II în campionatul divizionar 1967—68. Băieţii s-au bătut admirabil, pierzînd la potou, în faţa echipei Steaua, cununa de lauri. Oraşul, judeţul, îi făcuse idoli. Vicecampioană — un titlu onorific care nu poate fi la îndemîna oricui.

Piteştiul aruncase mănuşa pentru viitoarea bătălie.

Început de decembrie, 1968....

In aceeaşi sală, aceiaşi oameni, care nu avuseseră parte nici de condiţii mai bune de pregătire fotbalistică, dar nici de mai proaste. Obosiţi, cu feţe întunecate, ei încercau să elucideze cauzele insatisfacţiilor toamnei sumbre a fotbalului argeşean.

Suporterii aşteptau, cu sufletul la gură, explicaţii. Nu-i îmbunaseră măcar nici micile înseninări, aduse de ultimele două victorii obţinute acasă. In oraş şi judeţ mişunau fel de fel de ştiri ce proveneau din surse intitulate sigure sau mai puţin sigure : „Ai auzit de chefurile lui Dobrin, Nuţu şi Jercan ?", „Se vorbeşte de un complot împotriva antrenorilor, sigur vor fi schimbaţi !" ; „Unii au şi cerut dezlegarea, s-au plictisit de Piteşti" ; „Ai aflat cum se face la noi echipa ? O săptămînă răspunde Bălănescu, o săptămînă Mladin. Ca la Dinamo, pe timpul lui Angelo şi Tr. Ionescu".

Iată atîtea şi atîtea intimităţi care aşteptau un răspuns, fie el de orice natură.

SE DERULEAZĂ UN FILM AL LIPSURILOR RECIPROCE

Închipuiţi-vă că în sala despre care am amintit se afla un ecran pe care se proiecta un film cu un lung şir de fapte şi abateri ce umbresc activitatea rodnică a clubului din ediţia precedentă a campionatului.

Fisurile au început să apară încă din plecare. Dobrin şi Kraus se prezintă tîrziu la pregătirile comune de la Buşteni. Tot acolo, Dobrin şi Ion Vasile provoacă un scandal ruşinos. Pe parcurs, Olteanu, Păciulete şi Pavlovici, întîrzie şi absentează de la programul de pregătire. Jercan, Nuţu şi Dobrin, sînt găsiţi la ore tîrzii în restaurante, între zilele unor jocuri amicale şi oficiale. Prepurgel şi Ţurcan, ajung să apostrofeze conducerea tehnică a echipei. Ioachim Popescu şi Ţurcan, pentru faptul că nu sînt titulari, creează o atmosferă nesănătoasă, împotriva antrenorilor, mergînd pînă acolo încît cer conducerii clubului schimbarea lor. Birfa este întreţinută de elementele care pun interesele lor înguste, egoiste, înaintea interesului general.

Lucrurilor li se spun în mod deschis şi cinstit pe nume. Adevărurile sînt dureroase, în acest al 12-lea ceas al purgatoriului şi avertizează. În primul rînd pe juniori, viitoarele cadre ale clubului, prezenţi la acest proces al conştiinţelor. Ne lămurim bine ce anume a dus la regresul echipei argeşene, ce anume a determinat, în bună măsură, acele 26 de îmbolnăviri curente şi 21 de traumatisme musculo-ligamentare : viaţa neordonată, superficialitatea în pregătire.

S-au acumulat atîtea neajunsuri, s-au strîns atîtea lipsuri, încît era imposibil ca ele să nu se răzbune la un moment dat pe echipă. Publicul local a simţit această stare de spirit şi i-a sancţionat aspru, în felul lui, pe idolii de ieri. Cum ? Foarte simplu : s-a îndepărtat de echipă, s-a răcit, n-a mai venit la stadion s-o încurajeze. Judecaţi şi dv : în acest sezon al insucceselor, clubul argeşean a încasat cu peste 300.000 lei mai puţin, la acelaşi număr de jocuri organizate acasă în returul campionatului 1967—68.

JUCĂTORII AU CUVÎNTUL

Tabloul general al lipsurilor fiind expus, li s-a dat cuvîntul jucătorilor. Transcriem cîteva dintre mărturisiri...

KRAUS : „Recunosc tot ce mi se impută. Trebuie să vă spun că se venea la antrenamente aproape din obligaţie şi nu din plăcerea de a se juca fotbal. La aceasta au contribuit şi condiţiile de pregătire care s-au diluat pe parcurs".

IVAN : „Vina este a noastră, în primul rînd, pentru situaţia în care ne aflăm. Am trăit de pe urma succeselor din trecut. Personal nu m-am mai pregătit ca înainte. Şi ceilalţi la fel. Antrenorii au umblat cu noi cu mănuşi. Au vrut să facă din noi o echipă de gentlemeni, dar se vede treaba că mentalitatea, pe care unii dintre noi o avem, e foarte greu de schimbat. Trebuie să pornim serios la treabă, pentru a reface terenul pierdut. Avem asemenea resurse, doar sîntem acelaşi nucleu de jucători".

ŢURCAN : „Este adevărat că am fugit de la pregătirile comune, am dat dovadă de multă indisciplină. Vă spun sincer că nu mai pot rămîne aici. Prea mult stau pe tuşă (n.a. — dar, de ce, Ţurcane ?) Solicit să mi se dea dezlegarea".

DOBRIN : „Am plătit scump îngîmfarea de care echipa a dat dovadă. Aceasta explică superficialitatea în pregătire, indisciplina creată. Antrenorii au scăpat jucătorii din mînă, n-au mai fost atît de exigenţi ca înainte, n-au mai avut aceeaşi autoritate. Regret profund că datorită mie nu mai sînt în naţională".

BARBU : „S-au spus aici foarte multe adevăruri. Aşa e, ne-am mulţumit cu foarte puţin. Sîntem vinovaţi cu toţii. Ne este ruşine să mai ieşim pe stradă. Prea multe nopţi pierdute, prea multă uşurinţă din partea conducerii, prea multă îngăduinţă faţă de abaterile comise. Şi mai e ceva. Condiţiile grele de pregătire şi-au spus şi ele cuvîntul : vestiarele sînt neîncălzite, neamenajate; la baie nu găsim apă caldă, mergem acasă murdari de noroi, terenul nu-l îngrijeşte nimeni. Nu avem un sediu corespunzător unde să ne adunăm pentru a discuta diversele probleme care ne preocupă. E nevoie de mai mult sprijin din partea organelor locale. Ce fel de club experimental este acesta ?".

ION VASILE : „Am fost criticat pe drept. Vreau să pun în discuţie folosirea mea în echipă. Am căutat să mă pregătesc dar n-am fost luat în seamă. Am 27 de ani şi dacă nu mai e nevoie de mine, vă rog să-mi daţi dezlegarea să plec în altă parte. Şi aşa fac naveta de cîteva ori pe săptămînă. Cheltuiesc bani şi la Bucureşti cu familia şi aici. Cînd rămîn la Piteşti, greu găsesc un loc unde să mă odihnesc ca lumea".

NUŢU : „Ne-am înşelat crezînd că întrînd pe teren îi putem bate pe adversari doar cu faima cîştigată. În ce mă priveşte, recunosc că am întîrziat seara în localuri. Rezolvaţi-mi problema locuinţei, pentru a-mi aduce familia aici, şi-o să vedeţi că voi fi altul. Din partea mea, vă asigur că voi face totul pentru a reinstaura climatul încrederii în forţele noastre. Avem resurse, cu condiţia însă ca antrenorii să fie mai fermi. Accept principiul să te laude atunci cînd treaba merge bine şi să te ardă zdravăn atunci cînd greşeşti".

Şi cuvîntul unui antrenor :

ŞTEFAN VASILE : „Cauzele lipsurilor au fost elucidate pe deplin în această seară. Vina o poartă deopotrivă jucătorii, dar şi antrenorii şi conducerea secţiei de fotbal. A slăbit exigenţa, titularii au fost menajaţi, în speranţa de a evita alunecarea în submediocritate. În loc de a cocoloşi lipsurile, trebuiau luate măsuri radicale. Ca antrenor al echipei de tineret-rezerve, consider că avem destule elemente talentate, care ar fi putut fi promovate cu consecvenţă şi curaj în prima echipă. Nu înţeleg, apoi, de ce am fost lăsat la o parte de antrenorii primei echipe. Nu ne-am sfătuit, n-am colaborat aşa cum era normal s-o facem, exceptînd ultimele două jocuri cîştigate. Este în putinţa tuturor celor ce sîntem în această sală de a depăşi acest moment greu".

★

Destăinuiri şi destăinuiri, toate purtînd amprenta sincerităţii, menite de a schimba grabnic actuala stare de lucruri la **F. C. Argeş**. Singura luare de cuvînt, care a făcut, însă, discrepanţă, a fost aceea a jucătorului **Ioachim Popescu**. În locul unei autocritici deschise, el a adus acuzaţii grave, neîntemeiate şi răutăcioase doctorului echipei, **(P. Tomescu)** şi vicepreşedintelui clubului **(P. Rapaport)**. Lucrurile au fost lămurite : **Ioachim Popescu şi-a cerut scuze pentru procesele de intenţii făcute, dar faptele rămîn fapte.**

Şedinţa a fost furtunoasă, dar cîştigul ei este cert : planul de măsuri adoptat îndreptăţeşte pe antrenori — care au tras concluziile de rigoare — şi conducerea clubului argeşean să spere în eliminarea deficienţelor obiective şi subiective semnalate. Nu există nici o îndoială că actualul nucleu sănătos de jucători **(Barbu, Vlad, Radu, Niculescu, Ivan, Roşu, Pigulea** şi alţii) vor putea să polarizeze în jurul lor pe toţi fotbaliştii, pentru ca **F. C. Argeş** să redevină ceea ce a fost în trecutul nu prea îndepărtat.

Vacanţa de iarnă va fi o vacanţă a reflecţiilor...

Stelian TRANDAFIRESCU

P.S. Cu prilejul şedinţei, **F. C. Argeş** a renunţat la serviciile lui **Ioachim Popescu** şi **Pavlovici**, iar **Ţurcan** şi **Prepurgel** au primit un ultim avertisment. Dar cum rămîne cu **Dobrin**, care, în plus faţă de cele arătate, a avut o atitudine insolentă faţă de unul din reprezentanţii presei sportive prezent la această analiză a echipei ?

Carnet

CONDIŢIA SUPORTERULUI

de EUGEN BARBU

Are fotbalul nostru fanatici aşa cum se susţine de către condeie cuprinse de un entuziasm **pueril** ? Avem noi oameni în stare să ridice prin **gesturi** sublime moralul şi aşa atît de precar al jucătorilor din **Ghencea** sau **Piteşti**, să spunem ? Există dincolo de bonoma figură a lui **Tudorică trompetistul**, acele glasuri de demult : **Teodoru Chibrit** sau **Titi Barosanu**, rămase în istoria sportului nostru precum **Carusso** şi **Gigli** în istoria operei ?

Parcă nu-mi amintesc...

Ce-i la urma urmei un asemenea **fans**, cum i se zice aiurea ? Sau mai bine spus ce ar trebui să fie ?

Pe meridiane mai fierbinţi el, suporterul, şi-ar fi dat foc în faţa **Giuleştilor** acum cîţiva ani cînd **Rapidul** pierdea **Cupa României** în faţa unei echipe de care nu auzise nimeni pînă atunci şi nici după aceea. Teribilul suporter ar fi după mine un cavaler fără prihană în stare să treacă prin ziduri ca actorii din **Campionii** cînd arena ar fi plină şi el nu ar încăpea, asta, aş adăuga, numai pentru că a întîrziat făcînd coadă să-şi plătească cotizaţia de simpatizant...

Ce-ar mai face suporterul nostru ametit de victoriile echipei sale favorite ? Ar merge pe jos de la **Ploieşti** la **Bucureşti** după meciul cu **Petrolul**, cînd **Realul** nostru a cîştigat pentru prima oară în istoria acestui club campionatul ? Da, ar merge pe jos de la **Ploieşti** la **Bucureşti** după ce ar fi vegheat toată săptămîna pe la toate casele jucătorilor ca să nu intre cumva ispita în ei şi s-o ia razna prin tîrg.

Un adevărat **fans** rapidist ar dansa toată noaptea prin Bucureşti după strălucita victorie, balansînd un uriaş drapel vişiniu sub ferestrele clubului ? Cu siguranţă că ar face aşa ceva, dar începînd de săptămîna viitoare ar convinge prin scrisori deşirante pe **Motroc** şi pe **Dan Coe** să arate tuturor că nu a fost o întîmplare că după mai mult de 40 de ani acest club atît de simpatizat s-a urcat pe cel mai înalt loc în ierarhia fotbalului nostru.

Ce ar face un adevărat iubitor al clubului F. C. Argeş ? Ar părăsi arena şi locul plătit numai pentru că echipa sa se află acum undeva în subsolul clasamentului ? Ar înjura el nemulţumit şi s-ar duce să deschidă televizorul ca să nu mai vadă **epavele locale** pe care altă dată le numea **regii neîncoronaţi ai fotbalului** ?

Aud că la **Oradea** din cauza slabei situaţii în clasament, **Crişul** întîmpină greutăţi morale inestimabile, adică a fost părăsit de public. Despre **Vagonul** ce să mai vorbim ? Este întîmpinat de fiecare dată de lume tot mai puţină şi numai Dumnezeu şi norocul pot modifica ceva în divorţul atît de neaşteptat.

Ce să înţelegem din toate acestea ?

Că suporterul român merge numai la victorie. Pentru dragostea lui nestinsă faţă de clubul pe care şi l-a instalat în inimă cere ceva. Cere dreptul la victorie şi numai la victorie ! Fanaticul nostru nu cunoaşte decît o singură stare : euforia ! El vrea de fapt să se sărbătorească numai pe sine, simpatia pentru o formaţie oarecare este de fapt numai motorul acelei bucurii pe care şi-o prepară cu multă migală, cu răbdare şi chiar cu şiretenie. Nu echipa o iubeşte, pe sine se iubeşte suporterul. Doreşte acut să intre luni în biroul unde lucrează şi să simtă umilinţa celorlalţi care ţin cu alţii. Vrea să culeagă ceea ce alţii ar urma să construiască etern pentru bucuria sa mică. Suporterul nu rabdă triumful altora. El este un egoist monstruos disimulat, un actor care joacă pe Cresus la stadion, dar care acasă numără pînă şi chibritele arse pentru aprinsul focului.

Să ridicăm o statuie imensă la porţile stadioanelor noastre în cinstea suporterului care după înfrîngeri rămîne ultimul în tribună şi aplaudă victoria de mîine. Un veritabil **fans** al fotbalului ar trebui să fie generos, optimist şi vizionar. Un Don Quijotte în cămaşe cu mineci scurte şi trompetă de carton. Glasul lui ar putea fi o tînguire în care sclipeşte risul.